

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/33/2025
Identifikačné číslo spisu:	6119414821
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6119414821.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej spore žalobcu: Silvester Vido VIDOS - služby vidieku, s miestom podnikania Malá Čausa 262, Malá Čausa, IČO: 34 958 649, právne zastúpeného JUDr. Roman Henčel, advokát, so sídlom G. Švéniho 8, Prievidza, proti žalovanému: Roľnícke družstvo Čereňany, so sídlom Prievidzská 26/25, Čereňany, IČO: 31 578 772, právne zastúpenému Advokátska kancelária Borgulová & Péteriová s.r.o., so sídlom Farská 4, Nitra, IČO: 46 104 020, o zaplatenie sumy 3 209,98 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 5Cb/4/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 42Cob/26/2024-208 z 12. februára 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 5Cb/4/2020-150 z 18. septembra 2023 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 2 674 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 25. februára 2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol. Vo výroku III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,6 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou, pôvodne podanou na Okresný súd Banská Bystrica v tzv. upomínacom konaní, domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 3 209,98 eura s príslušenstvom. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobu žalobca zdôvodnil tým, že medzi ním a žalovaným bola uzatvorená zmluva o dielo, na základe ktorej on vykonával pre žalovaného činnosti špecifikované v čl. III zmluvy ako „insemináčné úkony a vyšetrovanie teľnosti jeho plemieníc“ za podmienok dohodnutých v zmluve. Zmluva bola dohodnutá na dobu neurčitú s tým, že strany si dohodli možnosť výpovede so 6-mesačnou výpovednou dobou. Žalobca v žalobe uviedol, že listom zo dňa 4. júna 2018 mu žalovaný oznámil, že odstupuje od zmluvy o dielo s účinnosťou odo dňa doručenia odstúpenia a ako dôvod odstúpenia uviedol dlhodobé neprofesionálne, neakceptovateľné správanie

spočívajúce v sexuálnom obťažovaní zamestnankyne žalovaného - vedúcej živočíšnej výroby, s ktorou žalobca pri výkone dohodnutej činnosti prichádzal do kontaktu. Žalobca s odstúpením od zmluvy a s jeho dôvodmi nesúhlasil, čo žalovanému listom zo dňa 4. júla 2018 oznámil. Následne mu žalovaný listom zo dňa 25. júla 2018 navrhol ukončenie predmetnej zmluvy dohodou spätne ku dňu 30. mája 2018 a v návrhu uviedol, že „zhotoviteľ“ je povinný odovzdať nespotrebované inseminačné dávky novému inseminačnému technikovi M. C.. Žalobca preto má podozrenie, že dôvodom na ukončenie platnosti zmluvy bol záujem žalovaného skončiť s ním spoluprácu a činnosť vykonávať ďalej prostredníctvom tretej osoby. Žalovanému preto oznámil, že s návrhom na uzavretie dohody o ukončenie platnosti zmluvy súhlasí za predpokladu, že platnosť zmluvy bude skončená ku dňu 30. novembra 2018 a žalovaný mu uhradí odmenu 3 210 eura určenú z priemernej mesačnej odmeny fakturovanej za 12 mesiacov predchádzajúceho kalendárneho roka 2017. Žalobca uviedol, že postup žalovaného považoval za nezákonný, odstúpenie od zmluvy považoval zo strany žalovaného za výpoveď zmluvy so zachovaním 6-mesačnej výpovednej doby, a preto žalovanému vystavil faktúru č. 112718 na sumu 3 209,98 eura s dátumom splatnosti dňa 10. decembra 2018. Žalovaný túto faktúru odmietol, vrátil mu ju a fakturovanú sumu neuhradil, napriek výzve zo dňa 28. januára 2019. Žalobca uviedol, že podľa jeho názoru je odstúpenie od zmluvy zo strany žalovaného neplatné z dôvodu, že od zmluvy možno odstúpiť len ak to zmluva určuje, alebo to vyplýva zo zákona. Poukázal na to, že on závažným spôsobom zmluvne dohodnuté povinnosti neporušil, a preto takýto spôsob skončenia platnosti zmluvy považuje za nedôvodný a neplatný. Tvrdenia o sexuálnom obťažovaní zamestnankyne žalovaného odmietol a dôvody, ktoré žalovaný uviedol v odstúpení od zmluvy, podľa jeho názoru nemôžu byť dôvodom na odstúpenie od zmluvy podľa obchodného zákonníka, nakoľko on neporušil zmluvne dohodnutú povinnosť. Voči žalovanému sa preto domáhal zaplata sumy 3 209,98 eura ako priemernej odmeny za výpovednú dobu 6 mesiacov, alternatívne ako nárok zo zodpovednosti za škodu (ušlý zisk), ktorá mu vznikla v dôsledku neplatného právneho úkonu žalovaného.

3. Súd prvej inštancie vo svojom druhom rozsudku vyhovel v časti uplatneného nároku vo výške 2 674 eura s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol. Ohľadom právneho posúdenia uplatneného nároku uviedol, že predpokladom nároku na náhradu škody vrátane ušlého zisku je: a) protiprávny úkon/škodová udalosť, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody. Všetky uvedené predpoklady majú objektívnu povahu. V danej veci došlo zo strany žalovaného k neplatnému odstúpeniu od zmluvy so žalobcom (t. j. protiprávny úkon), v súvislosti s čím žalobca prišiel o odmenu, na ktorú by mu vznikol nárok, pokiaľ by mohol vykonávať práce pre žalovaného v zmysle uzavretej zmluvy. Podľa súdu prvej inštancie žalobca preukázal, koľko inseminácií v období od júna do novembra 2018 bolo u žalovaného skutočne vykonaných (z toho koľko dní pripadlo na sviatok, resp. nedeľu) a tiež, aký bol počet brezivosti u kráv a jalovíc po prvej a druhej inseminácii, pričom pri uplatnení svojho nároku žalobca zohľadnil percento svojej úspešnosti pri insemináciách. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pri použití jednotkovej ceny pri inseminácii, prémie za teľné plemenice po prvej inseminácii a po druhej inseminácii a príplatku za prácu vykonanú za sviatok tak, ako ich žalobca žalovanému účtoval v predchádzajúcom období (január až máj 2018), predstavuje výška škody - ušlého zisku žalovaného sumu 2 674 eura. Ide o sumu, o ktorú by sa majetok žalobcu zväčšil v prípade, ak by nedošlo ku škodovej udalosti. K námietke žalovaného, že súčasťou ušlého zisku nemôžu byť prémie, keď žalobca žiadnu činnosť nevykonával, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nevykonával žiadnu činnosť pre žalovaného z dôvodu, že mu to žalovaný v dôsledku protiprávneho konania neumožnil, čo nemôže ísť na rachu žalobcu. Žalobca si ušlý zisk vyčíslil pri zohľadnení percenta svojej úspešnosti pri inseminácii, t. j. v menšom rozsahu, ako u žalovaného bolo skutočne dosiahnuté, uplatnený nárok teda zohľadňuje obvyklé výsledky činnosti žalobcu. K námietke žalovaného, že žalobca nemôže dostať cestovné, keď nikam necestoval, súd prvej inštancie uviedol, že cestovné si žalobca osobitne neúčtoval.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že nárok žalobcu na zaplata sumy 2 674 eura je dôvodný a nič na tom nemení ani skutočnosť, že žalobca vykonával práce aj pre iné subjekty, nakoľko je zrejmé, že nebyť správania sa žalovaného v rozpore so zmluvou, žalobca by riadne vykonával práce podľa zmluvy aj pre žalovaného. Súd prvej inštancie však považoval za opodstatnenú námietku žalovaného ohľadne uplatnenia DPH žalobcom s odôvodnením, že ušlý zisk predstavuje to, o čo by sa majetok žalobcu

zvážil v prípade, ak by nedošlo ku škodovej udalosti. DPH však nepredstavuje takúto hodnotu, nakoľko suma DPH sa nestáva súčasťou majetku žalobcu, ale sa odvádza štátu. V časti o zaplatenie sumy 535,98 eura preto, považujúc nárok žalobcu za nedôvodný, žalobu zamietol.

5. K nároku na zaplatenie úroku z omeškania uplatnenému žalobcom odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry č. 112718, t. j. od 11. decembra 2018, súd prvej inštancie uviedol, predmetnou faktúrou si žalobca uplatnil voči žalobcovi nárok na zaplatenie odmeny za obdobie mesiacov jún až november 2018. Na zaplatenie zmluvnej odmeny vo výške priemernej odmeny fakturovanej žalobcom v roku 2017 však žalobcovi nárok nevznikol. Žalovaný sa dozvedel o tom, že žalobca si voči nemu uplatňuje nárok aj titulom ušlého zisku až, na základe výzvy žalovaného zo dňa 28. januára 2019. V konaní nebolo zistené, kedy táto výzva bola žalovanému doručená, avšak listom zo dňa 25. februára 2019 žalovaný na uvedenú výzvu reagoval prostredníctvom svojho právneho zástupcu, z čoho je zrejmé, že výzva mu musela byť doručená už pred týmto dňom. Súd prvej inštancie uzavrel, že do omeškania s plnením titulom ušlého zisku sa žalovaný dostal odo dňa nasledujúceho po doručení výzvy zo dňa 28. januára 2019 a keďže deň doručenia výzvy žalovanému v konaní preukázaný nebol, súd prvej inštancie určil plynutie omeškania žalovaného s plnením od 25. februára 2019, pretože v uvedený deň mal žalovaný preukázateľne vedomosť o nároku žalobcu voči nemu. Súd prvej inštancie potom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 674 eura spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 25. februára 2019 až do zaplatenia a v časti úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3 209,98 eura od 11. decembra 2018 do 24. februára 2019 žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. O odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 42Cob/26/2024-208 z 12. februára 2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Odvolací súd vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietol. Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. zmenil tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Tretím výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že podstatou odvolacích dôvodov žalovaného bolo namietanie nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie, ktorý považoval žalobcom uplatnený nárok na ušlý zisk v súdom priznanej výške 2 674 eura za preukázaný. Žalovaný okrem premĺčania nároku žalobcu namietal aj skutočnosť, že pri výpočte ušlého zisku bolo potrebné vychádzať z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých podmienok žalovaný ako poškodený získal s prihliadnutím na náklady vynaložené na dosiahnutie tohto zisku, pričom súd prvej inštancie sa pri posudzovaní správnosti žalobcom predloženého výpočtu ušlého zisku nákladmi žalobcu v rozhodnom období nezaoberal. K spornej otázke ohľadom správnosti uplatnenej výšky ušlého zisku odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo/319/2008 z 28. apríla 2010.

8. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania považoval za preukázané, že zmluvné strany si v čl. III. Zmluvy o dielo uzatvorenej dňa 4. februára 2004 medzi žalobcom a žalovaným dohodli spôsob odmeňovania žalobcu za vykonané služby a činnosti za splnenia podmienok tam vymedzených, pričom podľa bodu 1 zmluvy objednávateľ - odberateľ sa zaväzuje vyplatiť zhotoviteľovi odmenu 100 Sk za každú pripustenú plemenicu vrátane reinseminácie (reinseminácia sa rozumie opakovaná inseminácia do 48 hodín po pripustení), podľa bodu 2 pri zabreznutí plemenice vyplatí objednávateľ zhotoviteľovi prémie, a to po I. inseminácii - 100 Sk a po II. inseminácii - 80 Sk a podľa bodu 3 vyšetrenie plemenice pripustenej býkom 30 Sk. Žalobca v písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 29. júna 2023 ušlý zisk vyčíslil sumou 2 674 eura bez DPH, pričom vychádzal z údajov elektronického systému - Plemenárskeho informačného systému a Prehľadu o inseminácii a teľnosti podľa okresov/podnikov, týkajúceho sa RD Čerenčany v období mesiacov jún až november 2018, kde si uplatnil ušlý zisk za celkový počet inseminácii 340 x 4 eura vo výške 1 360 eura, prémie za teľné plemenice po I. inseminácii 102 x 8 eura spolu vo výške 816 eura, prémie za teľné plemenice po II. inseminácii 47 x 6 eura spolu 282 eura a príplatok za sviatok v nedeľu 54 x 4 eura, spolu vo výške 216 eura. Žalobca

faktúrami vystavenými žalovanému za mesiace január 2018 až máj 2018 preukázal dohodnutú výšku odmeny v jednotkových cenách za jednotlivé úkony, aktuálnu pre rok 2018, ktorá bola žalobcom použitá pri výpočte ušlého zisku. Po preskúmaní veci však odvolací súd dospel k záveru, že predmetný výpočet ušlého zisku nie je možné považovať za správny, pretože nezodpovedá reálnej výške ušlého zisku žalobcu. Zmluvné strany mali dohodnutú odmenu v čl. III. bode 1 až 3 uzavretej zmluvy v jednotkových cenách, pričom v zmysle čl. III. bodu 11 v prípade zvýšenia alebo zníženia cien pohonných hmôt a spotrebného materiálu si žalobca ako zhotoviteľ vyhradil právo upraviť cenu odmeny. Z uvedených dojednaní je zrejmé, že výška odmeny za vykonané práce závisela nielen od výkonov žalobcu, ale tiež aj od ním vynaložených nákladov za vykonané práce. Z uvedeného čl. III. bodu 11 zmluvy vyplýva, že výška odmeny závisela od ceny pohonných hmôt a spotrebného materiálu v konkrétnom čase. Túto skutočnosť odvolací súd považoval za preukázanú aj výsluchom žalobcu, vykonaným v konaní pred súdom prvej inštancie, kde žalobca uviedol, že v paušálnej odmene boli zahrnuté aj cestovné náklady. Žalobca však pri výsluchu nevedel skutkovo vymedziť a ani ničím nepreukázal, aká časť z dohodnutej odmeny predstavuje cestovné náklady. Z výpovede žalobcu, ako aj z čl. III. bodu 9 zmluvy, v zmysle ktorého v prípade požiadavky objednávateľa vykonávať insemináciu v nedeľu alebo v dňoch, na ktoré pripadá štátom uznaný sviatok, si zhotoviteľ bude účtovať 100 % príplatok za každú insemináciu a úhradu k cestovnému podľa platnej vyhlášky NR SR o náhrade cestovného a podľa priložených dokladov, vyplynulo, že cestovné náklady boli osobitne účtované iba v prípade, ak išlo o poskytovanie služieb v nedeľu, alebo počas štátnych sviatkov. Keďže žalobca je fyzickou osobou podnikajúcou, na základe živnostenského oprávnenia, u ktorej sú s prevádzkovaním živnosti spojené aj náklady, pri určení zisku žalobcu bolo potrebné zohľadniť nielen cestovné náklady, ale aj výšku iných prevádzkových nákladov. Vzhľadom na to, že žalobca cestovné a ani iné náklady, ktoré súviseli s výkonom jeho činnosti, v rozhodnom období nevynaložil, nemožno žalobcom predložený výpočet ušlého zisku akceptovať, pretože tento vychádza len z počtu inseminačných úkonov vykonaných u žalovaného v rozhodnom období a počtu teľných plemiení (pri zohľadnení obvyklej úspešnosti žalobcu), ktorý bol násobený stranami sporu sadzbou za jednotlivé úkony, avšak nezohľadňuje vlastné prevádzkové náklady žalobcu, ktoré žalobca v rozhodnom období nevynaložil. Žalobcom určený výpočet ušlého zisku tak nepredstavuje reálnu stratu očakávaného výnosu.

9. Odvolací súd sa nestotožnil s námietskou žalobcu, že žalovaný nesprávne výpočet v konaní pred súdom prvej inštancie výslovne nepoprel, a tento je potrebné považovať za nesporný. Odvolací súd poukázal na zápisnicu o pojednávaní vykonanom súdom prvej inštancie dňa 18. septembra 2023, kde žalovaný na pojednávaní namietal nesprávne výpočet ušlého zisku, poukazoval na to, že zisk má predstavovať rozdiel medzi príjmami a výdavkami, pričom žalobca si nesprávne uplatnil nielen DPH, ale v tomto výpočte nie sú tiež zohľadnené náklady žalobcu. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca výšku ušlého zisku dostatočne nepreukázal, keď nepredložil žiadny dôkaz o výške vlastných prevádzkových nákladov, ktoré ušetril nevykonaním služieb pre žalovaného v rozhodnom období. Žalobca v tejto súvislosti nepredložil žiadne doklady pochádzajúce z jeho účtovníctva, daňové priznanie ani znalecký posudok, ktorý by presne určil pokles zisku žalobcu v rozhodnom období v porovnaní s jeho ziskom, ktorý by dosiahol pri pravidelnom behu vecí, nebyť protiprávneho konania žalobcu.

10. Pretože neboli dôvody na zrušenie ani na potvrdenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd v zmysle § 388 CSP prvú výrokovú vetu napadnutého rozhodnutia zmenil tak, že žalobu zamietol ako nedôvodnú pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu ohľadne výšky ušlého zisku, nakoľko žalobca nepredložil žiadny dôkaz o výške vlastných prevádzkových nákladov ušetrných nevykonaním služieb pre žalovaného v rozhodnom období.

11. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzuje od § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

12. Dovolateľ v rámci dovolacej argumentácie k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP citoval

znenie § 153 ods. 1 a 2 CSP. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na obsah súdneho spisu, z ktorého má byť zrejmé, že žalobca výšku ušlého zisku a spôsob jeho výpočtu súdu oznámil podaním zo dňa 29. júna 2023, na ktoré žalovaný reagoval podaním zo dňa 19. júla 2023, v ktorom podaní žalovaný výslovne nepoprel spôsob výpočtu ušlého zisku. Ďalej v dovolaní uviedol, že na túto skutočnosť žalobca reagoval vo svojom vyjadrení z 11. augusta 2025, v ktorom uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný výslovne nepoprel spôsob výpočtu ušlého zisku (s výnimkou uplatnenej DPH) považuje v zmysle § 151 ods. 1 CSP spôsob výpočtu ušlého zisku za nesporný. Dovolateľ ďalej uviedol, že aj odvolací súd v bode 36 odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalovaný výslovne poprel spôsob výpočtu ušlého zisku až na pojednávaní dňa 18. septembra 2023. Dovolateľ má za to, že takýto postup súdu nie je správny, pretože žalovaný prostriedok procesnej obrany neuplatnil včas a urobil tak až na poslednom pojednávaní, na ktorom bol zároveň vyhlásený aj rozsudok súdu prvej inštancie. Podľa presvedčenia dovolateľa odvolací súd nesprávnym procesným postupom žalobcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ uviedol, že aj napriek odkazu na bod 32. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/319/2018 z 28. apríla 2010 zo strany odvolacieho súdu, zastáva názor, že tým, že odvolací súd žalobu zamietol v celom rozsahu sa odchyľil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že odvolací súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že výška ušlého zisku bola podľa jeho názoru nesprávne určená, pretože žalobca si mal uplatniť náhradu v celom rozsahu, pričom nepreukázal, aké výdavky by mu vznikli v prípade, ak by prácu (službu) pre žalovaného vykonával, ktoré náklady by bolo potrebné odpočítať od celkovej odmeny. Žalobca v dovolaní ďalej uviedol, že odvolací súd však zároveň konštatoval, že pre odmenu, ktorá by pripadla žalobcovi za práce vykonané v nedeľu a v deň, na ktorý pripadá štátny sviatok takáto forma odmeny dohodnutá nebola a k dohodnutej odmene za nedeľu a štátny sviatok si žalobca mohol samostatne účtovať cestovné náklady v zmysle platnej vyhlášky. Dovolateľ ďalej poukázal na jeho podanie z 29. júna 2023, v ktorom súdu oznámil spôsob výpočtu ušlého zisku a z ktorého vyplýva, že v rozhodnom období bolo u žalovaného vykonaných celkom 54 inseminácií v nedeľu, resp. v štátom uznaný sviatok. Dovolateľ vyjadril názor, že pokiaľ odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca nemá nárok na zaplatenie ušlého zisku v rozsahu, v akom ho vyčíslil z dôvodu, že za úkony vykonané v pracovných dňoch a v sobotu v požadovanej náhrade nezohľadnil výšku nákladov, tak minimálne v rozsahu vyčíslenia ušlého zisku za úkony, ktoré by boli vykonané v nedeľu a v štátom uznaný sviatok bol počet výpočtu ušlého zisku správny a nesporný a v tom rozsahu, ktorý vyplýva aj z predloženého výpočtu mal minimálne odvolací súd žalobe vyhovieť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolateľ považuje rozsudok odvolacieho súdu za nesprávny a nezákonný.

14. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu namietal prípustnosť dovolania v celom rozsahu. Uviedol, že namietal nesprávnosť výpočtu ušlého zisku žalobcu už v samotnom odpore, teda pri prvom vyjadrení žalovaného vo veci a preto splnil popretie skutkových tvrdení žalobcu. Tieto potom opakoval a namietal v celom konaní, v oboch podaných odvolaniach proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa a na všetkých pojednávaniach vo veci. Žalovaný vyjadril názor, že formulácia námietky „popieram tvrdenie“ nie je v zákone vyžadovaná. Ďalej tvrdil, že z obsahu každého vyjadrenia, ako aj prednesu žalovaného v celom konaní vyplýva, že žalovaný namietal spôsob a výšku výpočtu ušlého zisku žalobcu ako aj jeho dôvodnosť. Ďalej žalovaný vo vyjadrení uviedol, že žalobca sa vo svojom dovolaní odvoláva na výpočet ušlého zisku, ktorý taktiež žalobca neuplatnil ako prostriedok procesného útoku, a teda v podanej žalobe zo dňa 25. októbra 2019 a následnej replike z 8. júla 2020 (hoci k takýmto dôkazom mohol mať prístup už v tomto štádiu konania). Podľa názoru žalovaného, žalobca nevysvetlil v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žalovaný má za to, že žalobca vo svojom dovolaní len opätovne obhajuje správnosť svojho výpočtu ušlého zisku, ktoré však žalovaný od počiatku neuznal a tvrdil, že výpočet nie je správny keď nezohľadňuje podstatu ušlého zisku priznávaného v rámci súdnych konaní v obdobných prípadoch. Tak ako uviedol aj odvolací súd, zisk má predstavovať rozdiel medzi príjmami a výdavkami a tieto v celom konaní žalobca nepreukázal a preto neuniesol dôkazné bremeno. V zmysle uvedeného žalovaný namieta aj nedostatočnosť vymedzenia právnej otázky v podanom dovolaní žalobcu.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť [§ 447 písm. c) CSP].

16. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

19. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada.

20. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

21. Podľa § 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

K dôvodom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

22. Dovolateľ považuje za neprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý v bode 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný výslovne poprel spôsob výpočtu ušlého zisku až na pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 18. septembra 2023, pretože podľa názoru dovolateľa, žalovaný prostriedok procesnej obrany neuplatnil včas a urobil tak až na poslednom pojednávaní. Dovolací súd k vznesenej námietke poukazuje na znenie bode 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom je uvedený: „Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že žalovaný nesprávne výpočet v konaní pred súdom prvej inštancie výslovne nepoprel, a tento je potrebné považovať za nesporný. Odvolací súd poukazuje na zápisnicu o pojednávaní vykonanom súdom prvej inštancie dňa 18.09.2023, kde žalovaný na pojednávaní namietal nesprávne výpočet ušlého zisku, poukazoval na to, že zisk má predstavovať rozdiel medzi príjmami a výdavkami, pričom žalobca si nesprávne uplatnil nielen DPH, ale v tomto výpočte nie sú tiež zohľadnené náklady žalobcu.“ Z vyššie uvedeného je zrejmé, že z bodu 36. odôvodnenia odvolacieho súdu nevyplýva tvrdenie žalobcu, že: „žalovaný výslovne poprel spôsob výpočtu ušlého zisku až na pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 18. septembra 2023“. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že žalovaný namietal nesprávne výpočet ušlého zisku už v podanom odpore (č. l. 32), teda pri prvom podaní žalovaného vo veci, i v podanom odvolaní (č. l. 154) a vo vyjadrení žalovaného k podaniu žalobcu (č. l. 167). Z obsahu súdneho spisu tak vyplýva, že žalovaný namietal výšku požadovaného ušlého zisku žalobcom v celom konaní.

23. Dovolací súd vo vzťahu k vznesenej námietke poukazuje aj na znenie bodu 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku: „Po preskúmaní veci však odvolací súd dospel k záveru, že predmetný výpočet ušlého zisku nie je možné považovať za správny, pretože nezodpovedá reálnej výške ušlého zisku žalobcu. Zmluvné strany mali dohodnúť odmenu v čl. III. bode 1 až 3 uzavretej zmluvy v jednotkových cenách, pričom v zmysle čl. III. bodu 11 v prípade zvýšenia alebo zníženia cien pohonných hmôt a

spotrebného materiálu si žalobca ako zhotoviteľ vyhradil právo upraviť cenu odmeny. Z uvedených dojednaní je zrejmé, že výška odmeny za vykonané práce závisela nielen od výkonov žalobcu, ale tiež aj od ním vynaložených nákladov za vykonané práce. Z uvedeného čl. III. bodu 11 zmluvy vyplýva, že výška odmeny závisela od ceny pohonných hmôt a spotrebného materiálu v konkrétnom čase. Túto skutočnosť odvolací súd považoval za preukázanú aj výsluchom žalobcu, vykonaným v konaní pred súdom prvej inštancie, kde žalobca uviedol, že v paušálnej odmene boli zahrnuté aj cestovné náklady. Žalobca však pri výsluchu nevedel skutkovo vymedziť a ani ničím nepreukázal, aká časť z dohodnutej odmeny predstavuje cestovné náklady. Z výpovede žalobcu, ako aj z čl. III. bodu 9 zmluvy, v zmysle ktorého v prípade požiadavky objednávateľa vykonávať insemináciu v nedeľu alebo v dňoch, na ktoré pripadá štátom uznaný sviatok, si zhotoviteľ bude účtovať 100 % príplatok za každú insemináciu a úhradu k cestovnému podľa platnej vyhlášky NR SR o náhrade cestovného a podľa priložených dokladov, vyplynulo, že cestovné náklady boli osobitne účtované iba v prípade, ak išlo o poskytovanie služieb v nedeľu, alebo počas štátnych sviatkov. Keďže žalobca je fyzickou osobou podnikajúcou na základe živnostenského oprávnenia, u ktorej sú s prevádzkovaním živnosti spojené aj náklady. Pri určení zisku žalobcu bolo potrebné zohľadniť nielen cestovné náklady, ale aj výšku iných prevádzkových nákladov.“ Dovolací súd zdôrazňuje, že dôvodom pre ktorý odvolací súd zamietol žalobu ako nedôvodnú, bolo neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu ohľadne výšky ušlého zisku, keďže žalobca nepredložil žiadny dôkaz o výške vlastných prevádzkových nákladov ušetrených nevykonaním služieb pre žalovaného v rozhodnom období (bod 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Vzhľadom na v bode 24. a 25. tohto uznesenia uvedené, najvyšší súd konštatuje, že vznesená námietka dovolateľa nie je dôvodná.

K dôvodom dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

24. Pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dospel dovolací súd k záveru o nesplnení podmienky vyplývajúcej § 422 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 422 ods. 2 CSP, čo vylučuje dovolací prieskum právneho posúdenia predmetu sporu súdmi nižšej inštancie. Žalobca napadol dovolaním podaným podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP rozsudok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sume 2 674 eura (na príslušenstvo v podobe úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky sa neprihliada). Ku dňu podania žaloby na súde prvej inštancie (25. októbra 2019) predstavovala výška minimálnej mzdy sumu 520 eur [§ 1 písm. a) nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 300/2018 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2019]. Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 422 ods. 2 CSP, musel by dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšovať sumu 5 200 eur, čo však v danom prípade splnené nie je. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania na výšku sumy, ktorá môže byť predmetom dovolacieho prieskumu.

25. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou § 420 písm. f) CSP a v prípade uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je splnená podmienka tzv. majetkového cenzu, najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

26. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.